

vendelsen af de for Anmeldelsen af Børns Navne fastsatte Tvangsmidler, og dersom Barnet ikke døbes, men navngives uden Daab, vil Navneanmeldelsen være at betragte som ikke behørig, naar Opgivelsen af Faderen ikke samtidig finder Sted.

I Forbindelse med Faderens Navn bør, saavidt muligt, hans Opholdssted tillige angives af Hensyn til den Førerens af vedkommende Protokol ifølge § 2 paahvilende Forpligtelse til at forvisse sig om, hvorvidt den udlagte Fader anerkjender sin Paternitet.

At det efter Omstændighederne tilstedes Barnemoderen med Ed at bekræfte Rigtigheden af sin Udlæggelse af Barnefader, er stemmende med hvad der allerede nu ifølge den af Domstolene fulgte Praxis finder Sted, jvfr. en Højesteretsdom af 14. December 1869 og en Mængde i Domsamlingerne offentliggjorte Domme affagte ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret og Overretterne, men det turde dog være rigtigt udtryffeligt i Loven at fastslaa, at Saadant kan finde Sted, da det synes at stride mod Ordene i D. L. 6—13—5 og 6, men utvivlsomt i mange Tilfælde er en langt retfærdigere Afgjørelse af Sagen end at overlade den udlagte Barnefader at fri sig ved Ed.

Med Hensyn til Straffen for falsk Udlæggelse af Barnefader lader Forslaget det have sit Forblivende ved den nugældende Ret, skjøndt der maasse nok kunde være Tvei til at skjærpe Straffebestemmelsen i Straffelovens § 179 derhen, at Afgangen til at anvende Bødestraf for Forbrydelsen faldt bort, og det er formentlig aldeles i sin Orden, at samme Straf kommer, til Anvendelse paa den, der gjør sig skyldig i falsk Opgivelse af Barnemoder. Endelig foreslaaes det, at samme Straf ogsaa skal anvendes paa den Kvinde, der ikke kan opgive Navnet paa den Mand, der har besvangret hende. At en Kvinde lader sig besvangre af en Mand, der er hende saa ubekjendt, at hun ikke engang veed hans Navn, er i og for sig et saa usømmeligt og foragteligt Forhold, at det vel kunde for tjene en Nebelse, og naar hertil kommer, at hun derved gjør sig skyldig i en Krænkelser af sit Børns Ret og udsætter det Offentlige

for at komme til at træde i Faderens Sted for at forsørge Barnet, er Forholdet formentlig fuldt egnet til at belægges med Straf.

ad § 2. Naar det anerkjendes for det Offentliges Pligt at vaage over det udenfor Ægteffab fødte, spæde Børns Rettigheder, er det formentlig aldeles i sin Orden, at det Offentlige træder op for at forandlede Barnefaderen tilpligtet at vedkjende sig Paterniteten, saafremt Moderen ikke selv forinden har gjort Skridt hertil, og ligesaa naturligt turde det være, at Politiets Hjælp i det Hele kan paakaldes for at udfinde og overbevise Faderen.

ad § 3. Fødselsstiftelsen er et Hospital, men bør ikke være et Skjulested for letfindige Menneskers Udsteielser eller et Sted, hvor usædelige Forældre hemmelig kunne blive deres Børn tvit. En saadan Indrømmelse indeholder en Opmuntring for Lasten, som bør være fjern fra det Offentliges Indretninger; det er en meget urigtig Maade at udtrykke den Medlidenhed paa, man vel kan have for de Mennesker, der ved Letfindighed paadrage sig Sorg og Skam. De, der ville benytte Fødselsstiftelsen, skulle selvfølgelig behandles med al mulig Hensynsfuldhed, men Stiftelsen bør vide Bæst med, hvem de ere, og de Lovgivningsreskripter, ved hvilke Retten til hemmelig Fødsel er hjemlet, bør derfor ophæves. — De Børn, der fødes paa Stiftelsen, skulde derhos ikke være ringere stillede i nogen Henseende end andre Børn, og det skal hverken være eller se ud som en Skam at være født paa Stiftelsen. De Giendommeligheder ved Børns Navngivelse, Udstedelse af Daabsattester o. desl., som nu finder Sted ved dette Hospital, bør derfor ogsaa falde bort.

ad § 4. At en Mand's Barn bør have Ret til at faae hans Familie- eller Stammenavn, er saa naturligt, at det skulde synes overflødigt at fremsføre Noget til Begrundelse herfor. Barnet hører jo i Virkeligheden til hans Familie, hans Stamme, hans Slægt, og den Omstændighed, at det kan